

Molnár László

— 1857—1925. —

A Nemzeti Színház ormán ismét gyászlobogót lenget a tavasziasan enyhe februári szellő. A nemzet első színpadára gyors egy-násütfőnben immár harmadszor kopogtat be a Nagy Kaszás, hogy elszólítsa valakit azok közül, a kik ihletett lélekkel, lelkes szívvél szolgálják ott a magyar művészetet. Gyenes László és Pethes Imre után ismét a régi magyar színészgenerációnak egyik igen jeles, sok sikert látott, nagyrabecsült tagját, Molnár Lászlót ragadta ki körünkől a kérlelhetetlen halál, gyászba borítva nemcsak a Nemzeti Színházat, — a melynek negyedszázadon át volt buzgó, hűséges tagja — hanem az egész magyar színészvilágot is, s általában sok-sok hivat és barátját, a kiket ihletett művészelkével és meleg emberi szívvel magához vonzott.

Molnár László, a ki Kiskunfélegyházán született 1857-ben, — bár színész volt szívvél-lélekkel — eredetien nem készült a színészi pályára. Mint előkelő kiskunági nemesi család sarját a családi hagyományok a vármegye szolgálatára készítették. Hivatali pályáján szépen haladt, 1881-ben aljegyzője lett Pest vármegyének, majd — a mikor Thalia hívására megvált a vármegyétől — tiszteletbeli főjegyzői címet vitt magával életének ebből az első, neki mindig kedves emlékü szakából.

Negyvenegy esztendővel ezelőtt, huszonhat éves korában szegődött a művészet mellé, a melyet jó-rossz sorban kitartással, hiven szolgált, míg csak ereje bírta. Színészi karrierjét, mint anyai más jeles magyar színész, vidéken kezdte. Első nagy sikereit a kolozsvári Nemzeti Színháznál aratta, a hol művészi egyénisége, E. Kovács Gyula nyomdokain haladva, főként a klasszikus tragédiák hőseinek szerepében talált magára. *Lear király* és *Bánk bán* voltak a legnagyobb sikerrel játszott szerepei, a melyek elvitték a híret Erdély bércein túl is. Így került néhány év múlva Kolozsvárról Temesvárra, a hol Krecsányi társulatánál még inkább szóhoz jutott és a hír szárnyára került kiváló színjátszó talentuma.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: Molnár László

Forrás:

Budapesti Hírlap

3m

1925. 2. 6.

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Molnár László

Idő

"1925"

Személy

Temesvári szereplésének sikere feléje fordította a fővárosi színházi körök figyelmét és 1896-ban meghívást kapott a Víg-színházhoz, a honnan egy esztendő múlva átkerült a Magyar Színházhoz. Itt különösen a *Gyurkovics-lányok* Radvánszky ezredes szerepében volt nagy sikere, melynek nyomán 1900-ban meghívást kapott a Nemzeti Színházhoz. A Nemzeti Színháznál alkalma nyílott a művészi egyéniségének leginkább megfelelő Shakespeare-szerepek tanulmányozására, kidolgozására és megjátszására. *Lera király*, a *Mackbeth* királya, *III. Rikárd* és a *Hamletben* Hamlet atyjának szelleme voltak azok a szerepek, melyekben külön-

nösen megkedvelte magát a fővárosi közönséggel.

De nemcsak a neki különösen megfelelő shakespearei szerepekben, hanem általában minden szerepben, melyet a Nemzeti Színház deszkáin eljátszott, kiütöközt a régi színészgeneráció legnagyobb értéke: a művészetért való rajongás, a melyhez a családi házból magával hozott intelligencia, tauntság és a tiszta szép magyar beszéd járult; mind olyan tulajdonságok, a melyekből az istenadta színészi talentum kiformálhatta a művészi színpadi alakokat.

Molnár László színészi képzettsége és a színművészetért való lelkesedése nemcsak a színpadon nyilatkozott meg. Művészlélek átöntötte tanítványaiba is, a kikkel, mint színiakadémiai tanár, majd mint a Víg-színház színésziskolájának igazgatója, lelkes szeretettel foglalkozott. Művészi gondolatait és színészi tapasztalatait nemcsak a színpadon szólaltatta meg, hanem igyekezett azokat megörökíteni, okulásul a jövő színészgeneráció számára is. Az *egyéniesség a művészetben* címmel jeles tanulmányt írt, *Jelmeztan* címmel pedig kitűnő színészeti tankönyvet. Az irodalomnak egyébként is nagy híve volt, sőt — mint kötetbe gyűjtött kedves novellái bizonyítják — tehetséges művelője is. Művészi munkája mellett Molnár László időt tudott

szentelni színésztársai ügyes-bajos dolgainak is. Éveken át volt elnöke a színészszövetségnek és nagy buzgalommal igyekezett megtenni mindent a színészek helyzetének megjavítására.

Molnár László munkáselete harmónikus, nyugodtan folyt a legutóbbi évekig, a mikor egy váratlan csapás megbolygatta lelki egyensúlyát és megtörte a daliás, szép férfi testi erejét is. 1915-ben ugyanis gyermekágyi betegségben meghalt rajongásig szeretett felesége, *Rákosi Zsófi*. Ettől az időtől kezdve Molnár László elvesztette régi életkedvét, egészsége is megromlott. Az utóbbi években sokat betegeskedett, de erős szervezete ismételtelen legyőzte a betegséget, míg végre néhány nappal ezelőtt olyan erővel lepte meg a baj, hogy hozzátartozói a Kamaraerdőben lévő szanatóriumba szállították. A betegsége azonban ekkor már olyan előrehaladott stádiumban volt, hogy a leg gondosabb orvosi kezelés sem segíthetett rajta és ma reggel meghalt.

Molnár Lászlót két leány és két fián kívül kiterjedt rokonság gyászolja, ennek sorában a sógora, *Rákosi Endre dr.*, a *Budapesti Hírlap* munkatársa és az egész Rákosi-család. Molnár László temetéséről a Nemzeti Színház igazgatósága, a mely csak az esti órákban kapott értesítést a haláláról, holnap, pénteken reggel fog intézkedni.